

z jejího textu. V tom směru pak stížnost právem vytýká, že žal. úřad nebral dostatečného zřetele k předloženým textům revuí a nezkoumal, zda produkce liliputánského souboru, podle tvrzení stížnosti autory předeepsané, podle těchto textů s ostatním obsahem revuí dějově nesouvisí. Zprávy magistrátní kontroly, nebyvše podle tvrzení stížnosti a obsahu spisů st-lům dány k vyjádření, nemohou ve sporné otázce sloužiti za průvodní prostředek. Texty ve spisech založené nepodávají pak jasného obsahu, neboť z textu »Červená stát« není patrné, zda jsou v něm obsaženy nějaké produkce souboru liliputánů, v textu »Krejčí Nitka« jsou pak tyto produkce uvedeny přímo jako jednotlivé dějové součásti revue.

Za tohoto stavu shledal nss, že závěr žal. úřadu, jakoby sporné produkce liliputánského souboru byly samostatnými produkcemi s ostatním dějem obou revuí nesouvisejícími, nemá ve spisech dostatečné opory, pročež zrušil nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.167.

Živnostenské právo: Vyvolávání, kopírování a zvětšování amatérských fotografií, provozované po živnostensku, je provozováním živnosti fotografické.

(Nález ze dne 23. března 1934 č. 6094.)

V ě c: František T. v P. (adv. Dr. Kar. Ehrlich z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem magistrátu hlavního města Prahy z 12. dubna 1930 byl st-l podle § 132 a) živn. ř. odsouzen k pokutě 200 Kč po případě k vězení na 20 dnů pro přestupek § 11 živn. ř., kterého se dopustil tím, že nemaje k tomu živn. oprávnění provozuje živnost fotografickou tím, že provádí vyvolávání, kopírování a zvětšování fotografií.

V odvolání proti tomu podaném dovozoval st-l, že jeho činnost se týká jen snímků amatérských, na které se zák. z 1. července 1926 č. 140 Sb. nevztahuje (§ 3 cit. zák.) a že provádění úprav a změn na prodávaném zboží, t. j. na potřebách fotografických spadá podle § 38 č. 2 do rozsahu jeho živn. oprávnění (obchodu fotopotřebami a fotopřístroji), a uvedl ve svém odvolání doslova: »Provádím-li je sám (t. j. úpravy a změny), jsem k tomu podle svého přesvědčení oprávněn podle živn. řádu. Jestliže však pouze od amatérů snímky přijímám a jich vypracování svěřuji fotografu živnostníku, pak tím méně možno mluvit o jednání, které by se přičilo zákonu.«

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání, protože skutková podstata přestupku jest prokázána částečným doznáním st-le, neboť provozoval živnost fotografickou i po vydání trestního nálezu z 11. února 1929, ač nemá oprávnění k výrobě fotografické, jakou jest také vyvolávání, kopírování a zvětšování fotografií druhu jakéhokoli.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Tvrdí-li stížnost, že ve skutečnosti živnost fotografickou nikdy neprovozoval a že v průběhu řízení trestního prokázal, že pouze přijímá od amatérů objednávky na vyvolávání a kopírování amatérských snímků, že však tyto objednávky nevyřizuje sám, nýbrž, že práce fotografické provádí oprávněný fotograf H., jest toto tvrzení v rozporu se spisy.

Při výslechu dne 13. dubna 1929 udal sám st-l, že živnost fotografickou dále neprovozuje, protože na svoje odvolání (z dřívějšího trestního nálezu) obdržel zamítavé rozhodnutí zem. úřadu z 12. března 1929. Doznal tedy st-l, že tuto živnost až do té doby provozoval. Jos. H. pak vypověděl při výslechu 1. dubna 1930, že pro st-le nepracuje již 14 měsíců (tedy od 1. února 1929), když se přesvědčil, že st-l pracuje sám v živnosti fotografické (vyvolávání, kopírování) a nechává se H.-ou pouze krýti, aby vzbudil domněni, že dává práce prováděti oprávněnými živnostníky. V odvolání pak dovozoval st-l (jak bylo již shora uvedeno), že jest oprávněn sám prováděti úpravy a změny na prodávaném zboží, t. j. na potřebách fotografických a vyvolávat a kopírovat amatérské snímky, na které se zák. č. 140/1926 Sb. nevztahuje. Netvrdil tedy st-l, že nevyvolává a nekopíruje tyto snímky, nýbrž naopak to připustil a ve svém odvolání dovozoval, že jest k tomu oprávněn podle živn. řádu.

Tuto námitku zamítl žal. úřad a vyslovil, že st-l provozoval živnost fotografickou, ač nemá oprávnění k výrobě fotografické, jakou jest též vyvolávání, kopírování a zvětšování fotografií druhu jakéhokoliv. Vyslovil tedy žal. úřad, že vyvolávání, kopírování a zvětšování i když jde o amatérské fotografie, jest provozováním výrobní živnosti fotografické a nikoli pouhou úpravou a změnou prodávaného zboží (§ 38 a) odst. 1 živn. ř.). V tom má úřad pravdu a bezdůvodná jest výtká st-lova, že prý měl úřad tuto spornou otázku rozsahu stěžovatelova živn. oprávnění v řízení podle § 36 živn. ř. řešiti, když st-l tvrdil, že vyvolávání, kopírování a zvětšování amatérských fotografií jest součástí st-lova oprávnění vzhledem k tomu, že jde o fotografii amatérskou, která nepodléhá zák. č. 140/1926 Sb.

Z té okolnosti, že jde o snímky, resp. fotografie amatérské, nemůže st-l pro svůj závěr ničeho vyvozovat. Neboť i když amatérské brání snímků nebo zhotovování amatérských fotografií nepodléhá zák. č. 140/1926, ježto právě není živností, podléhá tomuto zákonu živn. vyvolávání a kopírování amatérských snímků a zvětšování amatérských fotografií, neboť předpis § 2 cit. zák. výslovně prohlašuje za řemeslnou živnost také jednotlivé po živnostensku provozované části fotografického procesu. St-l pak netvrdí, že by jeho uvedená činnost nebyla provozována po živnostensku.

Podle svého živn. oprávnění (obchod fotopotřebami a fotopřístroji) není st-l jako majitel obchodní živnosti oprávněn podle § 38 a) odst. 1 živn. ř. v této své vlastnosti zhotovovati nebo zpracovávat živnostenské výrobky; jest arciť oprávněn vykonávati na zboží, které nabízí, nebo má dodati, takové změny, kterými se má zboží tolika přizpůsobiti potřebám kupujícího, aby odbyt byl umožněn. Za takové přizpůsobení

nelze však pokládati vyvolávání a kopírování snímků a zvětšování fotografií, neboť tu jde již o činnost svojí povahou a svým účelem jinou, totiž o zhotovení fotografického obrazu pomocí fotografické desky, tedy o zhotovení výrobku, při čemž jest deska pouhou výrobní pomůckou. Jest tedy rozsah živn. oprávnění st-le jako majitele živnosti obchodní všeobecně vymezen zákonným předpisem a nebylo tudíž třeba zjišťovat jej v řízení předepsaném v § 36 odst. 2 živn. ř. — — —

Č. 11.168.

Policejní řízení trestní (Slovensko): Obžaloba veřejná nebo soukromá, přísežná výpověď svědka, přítomnost obhájce při jednání, volné hodnocení výpovědí svědeckých?

(Nález ze dne 24. března 1934 č. 5046.)

V ě c: Alois M. v D. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek pytláctví.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem ze 16. dubna 1930 uznal okr. úřad v B., jako policejní trestní soud, Aloise M. vinným přestupkem § 26 zák. čl. XX: 1883, který spáchal tím, že v první polovici měsíce listopadu 1929 honil s dvouhlavňovou puškou v obvodu obce H., v honebním revíru Vojtěcha K., bez jeho povolení, odsoudil jej k peněžitému trestu 100 Kč, a rozsudek odůvodnil takto: »Obviněný musel býti odsouzen, ježto výsledkem svědků bezpečně bylo zjištěno, resp. dokázáno, že v kritické době vskutku honil, resp. vystřelil z dvouhlavňové lovecké pušky v honebním revíru Vojtěcha K., a to neoprávněně. Obrana obviněného nemohla býti vzata v úvahu jako bezdůvodná a bylo rovněž upuštěno od výsledků svědků obviněným navržených, ježto měli býti vyslechnuti o okolnostech, které se skutkovou podstatou inkriminovaného přestupku nijak nesouvisí.«

Nař. rozsudkem zem. úřadu v Bratislavě, jako policejního trestního soudu II. stolice, bylo odvolání Aloise M. do tohoto rozsudku zamítnuto a rozsudek I. stolice potvrzen ex motivis s tímto odůvodněním: »Na údaje odvolání nemohl býti vzat zřetel, poněvadž výsledkem v odvolání uvedených svědků rozhodná zatěžující výpověď svědka Gabriela P. nebyla vyvrácena ani seslabena.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-l byl nař. rozsudkem odsouzen pro přestupek § 26 zák. čl. XX: 1883, jenž spáchal v první polovici měsíce listopadu 1929. St-l uváděl, že čin za vinu mu kladený byl by mohl podle výsledků průvodního řízení spáchati jedině některou středu v první polovici měsíce listopadu 1929, kdy jsou trhy v Bánovcích, a vytýká jako nezákonnost, že jej žal. úřad odsoudil pro trestní čin, který nebyl předmětem obžaloby, proti němu vznesené, podle níž dopustil se činu za vinu mu kladeného v neděli dne 10. listopadu 1929 o 13. hodině. Námitkou stejného obsahu